

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Laodiceea - Numărul Doisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-17

លេខ ២២

Dorinta mea este să prezint mărturia profetică a lui Ioel într-o asemenea manieră încât mărturia lui Ioel să poată fi recunoscută în ceea ce Petru spunea și făcea la Cincizecime. Sunt convins că Biblia este clară cu privire la ceea ce Petru făcea și spunea la Cincizecime, însă caut să înțeleg ce prefigura Petru în mod profetic în istoria ploii târzii, atunci când a pus mesajul Cincizecimii în termenii unei împliniri a cărții lui Ioel.

Peter este un simbol al poporului rămășiței lui Dumnezeu și este ilustrat nu numai la Cincizecime, ci și la Cezareea lui Filip, în Matei 16. Cezareea lui Filip este situată în versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel 11, trei versete care înfățișează o bătălie ce s-a împlinit mai întâi în perioada istorică în care Cezareea lui Filip purta numele de Panium. Versetele treisprezece până la cincisprezece precedă versetul șaisprezece, care identifică legea duminicală în Statele Unite. Versetul zece identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989. Versetele zece până la șaisprezece din Daniel 11 reprezintă perioada din 1989 până la legea duminicală, iar acea perioadă este „istoria ascunsă” a versetului patruzeci din același capitol.

Istoria ascunsă în ****BOLD****

1798

Și, la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el:

1989

Dar fiii lui se vor ridica și vor aduna o mulțime de mari oștiri; iar împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care, cu călăreți și cu multe corăbii; și va pătrunde în țări, se va revărsa și va trece mai departe. Și unul va veni negreșit și se va revărsa, și va trece prin ele; apoi se va întoarce și se va înfuria, până la cetățuia lui.

2014 Bătălia de la Raphia

Iar împăratul de la miazăzi se va mânia și va ieși să se lupte cu el, adică cu împăratul de la miazănoapte; și acesta va pune în câmp o mare mulțime, dar mulțimea va fi dată în mâna lui. Și, după ce va nimici mulțimea, inima i se va înălța; și va doborî multe zeci de mii, dar nu se va întări prin aceasta.

Lupta de la Panium (Cezareea lui Filip)

Căci împăratul de la miazănoapte se va întoarce și va ridica o mulțime mai mare decât cea dintâi; și va veni cu siguranță, după câțiva ani, cu o oaste mare și cu multe bogății.

Și, în vremurile acelea, mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlharii din poporul tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia; dar vor cădea.

Basileul de la miazănoapte va veni, va ridica un val de împresurare și va lua cetățile cele mai întărite; iar brațele miazăzii nu vor putea să i se împotrivescă, nici poporul lui ales, și nu va fi putere care să poată sta împotriva.

Legea duminicală în SUA

Dar cel ce va veni împotriva lui va face după voia sa, și „nimeni nu va sta” înaintea lui; și „el va sta” în țara cea slăvită, care va fi mistuită de mâna lui. Va intra, de asemenea, în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Își va întinde mâna și asupra țărilor; și țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:40, 10–16, 41, 42.

Când Petru se află, în chip profetic, la Cezareea lui Filip (Panium), iar Cincizecimea este vremea ploii târzii, aceasta îl situează în „istoria ascunsă” a versetului patruzeci. Intenționez să abordez actualul război din Ucraina, reprezentat în versetul unsprezece al capitolului unsprezece, și războiul viitor de la Panium, din versetele treisprezece până la cincisprezece, care conduce la cel de-al Treilea Război Mondial, acestea fiind evenimentele externe dintre 1989 și legea duminicală; însă, în prezent, identificăm istoria celui de-al treilea înger, de la 22 octombrie 1844 până la formarea unei biserici legale în 1863.

Linia ilustrează sosirea celui de-al treilea înger la 9/11 (1844) până la legea duminicală (1863). Legea duminicală a fost prefigurată de Proclamația de Emancipare, care anunța libertatea, prefigurând astfel legea duminicală în care libertatea este înlăturată. Libertatea proclamată de primul președinte republican, prefigurând libertatea înlăturată de ultimul președinte republican — care, din punct de vedere profetic, este destinat să devină un dictator la legea duminicală.

„Când națiunea noastră va lepăda într-atât principiile guvernării sale încât să adopte o lege duminicală, protestantismul, prin acest act, va da mâna cu papalitatea; aceasta nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care de multă vreme își pândește cu ardoare prilejul de a izbucni din nou într-un despotism activ.” Testimonies, volumul 5, 711.

742 î.Hr. a fost istoria alfa care a început profețiile de timp din Isaia 7:8, care și-au atins împlinirea omega în 1863. În 742, Ahaz, împăratul regatului de sud al lui Iuda, intra într-un război civil împotriva celor zece seminții din nord care alcătuiau regatul de nord. Istoria anului 742 î.Hr. a fost ilustrată în Iuda, țara literală slăvită a Scripturilor, populată de iudei literali și reprezentată în pasaj de împăratul nelegiuit și nechibzuit Ahaz — tipificând astfel istoria omega a anului 1863. Istoria omega a anului 1863 se împlinește în perioada în care Statele Unite domnesc ca fiara pământului, a șasea împărăție a profeției biblice. Statele Unite sunt țara spirituală slăvită, alcătuită din creștinismul protestant, ai cărui membri sunt, din punct de vedere biblic, iudei spirituali. Războiul civil dintre nord și sud din 742 î.Hr., în istoria alfa, a ilustrat Războiul Civil dintre nord și sud din

istoria omega a anului 1863. Împreună, acești doi martori ilustrează istoria externă care conduce până la legea duminicală, când țara spirituală slăvită va fi din nou împărțită în două clase.

În anul 742 î.Hr., puterea din nord reprezenta o alianță între cele zece seminții nordice ale lui Israel și Siria, tipificând astfel o alianță cu o putere din afară, așa cum s-a împlinit atunci când sprijinul papalității pro-sclavie a fost acordat statelor sudice pro-sclavie în timpul Războiului Civil. Aliatul din afară al Siriei în 742 î.Hr. și aliatul din afară al papalității în timpul Războiului Civil identifică alianța globaliștilor lumii cu democrații globaliști în războiul lor împotriva MAGA-ismului, un război care a început în 2015, când al patrulea și cel mai bogat președinte s-a ridicat și, făcând astfel, a stârnit întreaga împărăție a Greciei, potrivit cu Daniel, capitolul unsprezece, versetul doi. Acea stârnire identifică trezirea neamurilor în cartea lui Ioel. „Grecia” și „neamurile” sunt simboluri ale puterii balaurului, care conduce lumea la Armaghedon în alianță cu fiara și prorocul mincinos.

În 2015, neamurile au fost trezite la chemarea profetică către valea lui Iosafat a lui Ioel, pe care el a numit-o și valea judecății. În 2015, Donald Trump și-a anunțat candidatura la președinție, stârnind astfel imperiul globalist reprezentat ca Grecia, iar neamurile și-au început marșul către Armaghedon, la numai un an după începutul războiului ucrainean, în împlinirea versetului unsprezece din Daniel unsprezece.

Războaiele civile din 742 î.Hr. și 1863 identifică istoria legii duminicale, care marchează sfârșitul celui de-al șaselea regat al profeției biblice. Acest al șaselea regat a început odată cu Războiul Revoluționar, astfel încât sfârșitul celui de-al șaselea regat, la legea duminicală, identifică repetarea Războiului Revoluționar, chiar în timpul în care are loc Războiul Civil. Definierea și etichetarea unui război ca fiind fie civil, fie revoluționar se întemeiază pe perspectivă. Ceea ce democrații fac acum prin lawfare, delapidare, fraudă, imigrație ilegală și propagandă ei numesc o revoluție colorată, însă acele suflete care se opun manevrelor lor globaliste consideră aceleași activități drept instigarea la tulburări „civile”. Este Antifa un criminal sau un erou?

Cele două războaie istorice reprezintă un singur război de dezbinare care are loc în istoria ultimului președinte republican. La fel ca în cazul primului președinte republican, războiul va fi câștigat de ultimul președinte republican, care a fost de asemenea prefigurată de primul Președinte, care a fost totodată biruitorul Războiului Revoluționar. Revoluția MAGA, potrivit democraților, produce actuala „tulburare civilă”. În funcție de orientarea dumneavoastră politică personală, războiul actual este fie un război revoluționar, fie un război civil. Din punct de vedere profetic, el este amândouă.

1863 reprezintă legea duminicală, și la fel și 1844, când al treilea înger a venit cu solia legii duminicale. Perioada de la 1844 până la 1863 poartă semnătura legii duminicale de la început până la sfârșit. În 1846, căsătoria soților White, păzirea Sabatului și schimbarea numelui din Harmen în White au marcat faptul că mariajul încheiat la 22 octombrie 1844 fusese consumat, iar acea consumare a marcat începutul procesului de punere la probă al celui de-al treilea înger, întocmai cum întreita probă a Sabatului legată de mană a marcat începutul a zece încercări care au urmat botezului Mării Roșii.

Mana a fost prima încercare și a reprezentat a zecea încercare de la Cades, căci amândouă reprezintă solia îngerului al treilea și, prin urmare, legea duminicală.

„În fiecare săptămână, pe parcursul îndelungatei lor pribegii prin pustie, israeliții au fost martorii unei întreite minuni, menite să le întipărească în minte caracterul sacru al Sabatului: în ziua a șasea cădea o cantitate dublă de mană, în ziua a șaptea nu cădea deloc, iar partea necesară pentru Sabat era păstrată dulce și curată, pe când, dacă era păstrată de pe o zi pe alta în orice alt timp, devenea nepotrivită pentru folosire.” Patriarhi și profeți, 296.

Prima dintre cele zece încercări a fost încercarea „manei”, reprezentând întreita solie a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Asemenea manei, îngerii reprezintă întreitul avertisment împotriva închinării în prima zi a săptămânii. Întreita minune a manei a fost „rânduită să le impresioneze mintea cu privire la sfințenia Sabatului”, care este, desigur, țelul îngerului al treilea. Prima dintre cele trei minuni reprezentate prin mană a implicat „mâncarea” pâinii cerești, iar „mâncarea” este un simbol alfa al perioadei ploii târzii. A doua minune reprezintă solia îngerului al doilea, în care inspirația „dublează” cuvinte și expresii pentru a marca perioada reprezentată de cele două căderi ale Babilonului, căci Babilonul a căzut, a căzut. A doua minune a fost „dublarea” cantității de mană în ziua a șasea. A treia minune a fost păstrarea pâinii Sabatului zilei a șaptea.

Tshihulwane tsha vharuŋwa vhararu, mana ndi muruŋwa wa u thoma, ngauralo i tea u katela mafhungo othe, ane kha Nzumbululo ya fumimbili a vha mafhungo a vharuŋwa vhararu vhothe. Muruŋwa wa u thoma ndi fractal ya milaedza ya vharuŋwa vhararu vhothe. Fractal ndi tshivhumbeo tsha jometiri tsho lemelahe, tshine tsha nga kovhiwa ua ya kha zwipiḁa, tshiŋwe na tshiŋwe tshi kopi ya tshothe yo fhungudzwaho nga muelo. Hei pfanelo i vhidzwa u fana ha zwithu nga zwazwo. Kanzhi fractal dzi vha na vhuḁanzi vhu lemelahe hu sa sedzwi uri wo atamisa hani u zwi lavhelesa. Fractal dzi wanala kha mbalo, baḁodzhi, fiziki, jiolodzhi, khemesi, astronimi, inzhiniaringi na kha dziŋwe ndowetshumo nnzhi dza u pfesesa.

„Structura în trei pași” a celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, este reprezentată în solia primului înger, făcând astfel din primul înger un „fractal” al celor trei îngeri. Primele trei capitole ale cărții lui Daniel reprezintă, respectiv, soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, iar Daniel capitolul unu conține aceeași „structură în trei pași” reprezentată în cele trei capitole, după cum și în cei trei îngeri în raport cu primul înger.

Tričudotvorje mane trebalo je biti pojedeno, a prvo poglavlje Daniela govori o jedenju. Daniel je prošao kušnju prehrane odabravši povrće umjesto babilonske hrane. Zatim je bio ispitan glede svojega izgleda, i njegov je izgled proizveo razdvajanje između njegova lica i lica onih koji su jeli babilonsku hranu. Poruka drugoga anđela poziv je na odvajanje od Babilona tijekom povijesti razdvajanja u kojoj se razvijaju, a zatim i očituju, dvije skupine. Ta je druga kušnja za Daniela dovela do treće kušnje Nebukadnezarove, koja je bila treća kušnja u prvome poglavlju i predočavala kušnju sa zlatnim likom iz trećega poglavlja, koju sestra White opetovano poistovjećuje sa zakonom o nedjelji, što je poruka trećega anđela. Prvo poglavlje Daniela fraktal je prva tri poglavlja Daniela, a ta tri poglavlja predstavljaju tri anđela iz Otkrivenja četrnaest, od kojih su i prvi anđeo i prvo poglavlje Daniela fraktali sva tri anđela i sva tri poglavlja.

„În fiecare săptămână, în timpul îndelungatei lor peregrinări prin pustie, israeliții erau martorii unei întreite minuni, menite să le întipărească în minte sfințenia Sabatului: în ziua a șasea cădea o cantitate dublă de mană, în ziua a șaptea nu cădea deloc, iar partea necesară pentru Sabat era păstrată dulce și curată, pe când, dacă era păstrată peste noapte în oricare alt timp, devenea nepotrivită pentru întrebuințare.”

„În împrejurările legate de darea manei, avem dovadă concludentă că Sabatul nu a fost instituit, așa cum susțin mulți, atunci când Legea a fost dată la Sinai. Înainte ca israeliții să ajungă la Sinai, ei înțelegeau că Sabatul era obligatoriu pentru ei. Prin faptul că erau obligați să strângă în fiecare vineri o porție dublă de mană, în pregătire pentru Sabat, când nu avea să cadă deloc, caracterul sacru al zilei de odihnă le era întipărit neîncetat în minte. Iar când unii dintre oameni au ieșit în ziua Sabatului să strângă mană, Domnul a întrebat: «Până când veți refuza să păziți poruncile Mele și legile Mele?»” Patriarhi și Profeți, 296.

Strângerea și mâncarea manei preînchipuie faptul că Ioan, în capitolul zece din Apocalipsa, ia (strânge) cărticica din mâna îngerului și apoi o mănâncă.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Și el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecul, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Apocalipsa 10:9.

Ioan mai întâi a trebuit să meargă la înger și să ceară, apoi a trebuit să „ia” cărticica, iar apoi a trebuit să o „mănânce”. Ioan reprezintă cele trei etape ale primului înger prin faptul că merge la înger și cere, urmate de a doua etapă, aceea de a lua, și de a treia, aceea de a mânca. Adunarea și/sau mâncarea constituie primul dintre cele trei teste ale manei, dar ea conține o fractală a tuturor celor trei teste ale manei. Adunarea și mâncarea manei îl prefigurează pe Ieremia.

Cuvintele Tale au fost găsite, și le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele, căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne Dumnezeule al oștirilor. Ieremia 15:16.

“Cuvintele” Sale au fost găsite de Ieremia, care a căutat și apoi a cerut cărticica. Cuvântul Său a fost găsit când mana a fost adunată. Adunarea și mâncarea manei îl prefigurează pe Ezechiel, care a mâncat cartea ce i-a fost dată, și, făcând astfel, arată că a refuza să mănânci cartea însemna a fi asemenea casei răzvrătite.

Dar tu, fiu al omului, ascultă ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce-ți dau. Și, când m-am uitat, iată, o mână era întinsă spre mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și în el erau scrise tânguiri, jale și vaiete. Apoi mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ceea ce găsești; mănâncă sulul acesta și du-te, vorbește casei lui Israel.

Așa că mi-am deschis gura, iar el m-a făcut să mănânc acel sul. Și mi-a zis: Fiul omului, fă-ți pântecul să mănânce și umple-ți măruntaiele cu acest sul pe care ți-l dau. Atunci l-am mâncat; și în gura mea a fost dulce ca mierea. Ezechiel 2:8–3:3.

Dacă Ezechiel ar fi refuzat să mănânce cărticica, el s-ar fi aflat în casa răzvrătită, iar „sulul” „cărții” pe care trebuia să-l mănânce era prezentat ca fiind „jale, tânguire și vai”, reprezentând o

întreită solie în zilele de pe urmă. Întreita solie a zilelor de pe urmă este solia celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, iar contextul în care Ezechiel prezintă aceste trei solii este contextul islamului și al celui de-al treilea vai. Cele trei solii au un alfa și un omega, iar a treia este „vai”, un simbol principal al islamului; astfel, alfa trebuie să fie în acord cu omega, prin urmare „jeluirile” reprezintă jeluirile care au început la 11 septembrie odată cu sosirea celei de-a șaptea trâmbițe și a celui de-al treilea vai, care aveau să se intensifice treptat până în cele șapte plăgi de pe urmă. La „cutremurul” legii duminicale din Apocalipsa unsprezece, al treilea vai vine repede, iar Inspirația ne informează că decretul nedrept din Isaia zece este acea lege duminicală. Versetul începe afirmând „vai” asupra celor care dau decrete nedrepte.

Mâncarea manei a fost primul dintre cele trei teste, al doilea a fost „dublarea” din ziua pregătirii. Și pentru ce se pregăteau? Ei se pregăteau pentru testul Sabatului, care este solia celui de-al treilea înger.

ហឡាវោះអ ធម្មតា ការបីជាន់នោះ ក៏ជាការសាកលុបងដំបូង ឬអាចហៅ
នៃការសាកលុបងទាំងដប់ផងដែរ។ ពុទ្ធជាមុនចាស់ហានបុរាណម៉ាណា នៅជំហានទីមួយ
បន្តទាប់មកទូរងហានបុរាណចំណែក «ទុរដេង» នៅជំហានទីពីរ
ប៉ុន្តែមិនហានបុរាណអ៊ុនស្កែនោះនោះទេ ទីបីឡើយ។
ការសាកលុបងទីបីខុសពីការសាកលុបងពីរដំបូង
ពុទ្ធជាការសាកលុបងទីបីនោះជាការសាកលុបងសម្រេចចុងក្រោយ។
ការសាកលុបងទាំងបីនោះគំណងឱ្យអាចហៅនៃដំណើរការសាកលុបងដប់ជំហាន
ដល់នាទីកាន់កាប់សែដំបូង។

Dacă cercetați diverșii teologi, veți găsi multe liste ale celor zece încercări care își ating concluzia la primul Kadeș. Aproape toate includ Marea Roșie ca una dintre cele zece încercări; unele includ repere istorice de dinaintea Mării Roșii, din timpul plăgilor. Toate sunt greșite.

Primul test este mana. Pavel afirmă că trecerea Mării Roșii a fost botez.

În plus, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise, în nor și în mare. 1 Corinteni 10:1, 2.

Moisé prefigurează pe Isus, iar botezul lui Isus indică un proces de punere la încercare, întreținut în natura sa, care începe cu și accentuează încercarea apetitului. Crucea a fost prefigurată de Paștele din Egipt. Când au ieșit de cealaltă parte a Mării Roșii, Hristos a fost înviat ca dar al celor dintâi roade. Când a ieșit din mormântul de apă prin mâinile lui Ioan Botezătorul, Hristos (darul celor dintâi roade) a început un proces de punere la încercare de patruzeci de zile. După ce a fost înviat, așa cum a fost prefigurată prin botezul Său, au fost patruzeci de zile în care Hristos a interacționat față către față cu ucenicii. Procesul de punere la încercare începe după trecerea Mării Roșii, tot atât de sigur precum Hristos a fost dus de Duhul în pustie îndată ce a ieșit din apă.

Prima încercare pentru Hristos a fost pofta, căci Pâinea Cerului Și-a început lucrarea Sa unsă chiar acolo unde Adam căzuse. Prima încercare după Marea Roșie este întreita încercare a manei, care preînchipuie întreita încercare asupra Pâinii Cerului. Încercarea lui Hristos a început după ce a ieșit din apă, astfel că și cele zece încercări trebuie să înceapă tot „după” ce ei au ieșit din apă. Hristos

S-a confruntat atunci cu o întreită încercare, așezată în contextul poftii, așa cum este preînchipuită de întreita încercare a manei, care a început după ce Duhul l-a scos pe vechiul Israel din Egipt și l-a dus în pustie.

Celelalte liste care fac presupuneri cu privire la răzvrătirile reprezentate de cele zece încercări ce culminează la Cades identifică răzvrătirea vițelului de aur al lui Aaron ca fiind una dintre acele zece încercări, dar ele se înșală.

Provocarea vițelului de aur reprezintă două încercări. Ea este un element esențial al simbolismului vițelului de aur. Idolatria manifestată atunci când poporul a crezut că Dumnezeu nu va vedea a fost urmată de întoarcerea lui Moise. Apoi poporul a făcut alegerea de a rămâne idolatru în deplina vedere a lui Dumnezeu, așa cum era El reprezentat de Moise.

În răzvrătirea dublă, aflată în intensificare, vedem o despărțire profetică între seminții, când seminția lui Levi a fost rânduită în mod exclusiv pentru slujirea sanctuarului, căci până la acea răzvrătire, lucrarea sanctuarului trebuia împlinită de întâii născuți din fiecare seminție. Nu avea să mai fie așa. Acum, credincioasa seminție a lui Levi avea să întrețină templul. „Divizarea” sau separarea în „două” este un element al caracteristicii profetice a vițelului de aur.

Răzvrătirea lui Aaron a prefigurat răzvrătirea lui Ieroboam, primul împărat al regatului de nord al lui Israel. Ieroboam „dublează” vițelii de aur, așezând unul în Betel și unul în Dan. Aaron și Ieroboam reprezintă istorii paralele, care constituie istoria formării chipului fiarei. Istoria chipului fiarei se împlinește în două perioade, despărțite de legea duminicală din Statele Unite. Chipul fiarei este un simbol al unirii dintre biserică și stat, care se stabilește mai întâi în Statele Unite, iar apoi în lume.

Siempre hay una división asociada con los símbolos de la imagen de la bestia. Con Aarón, fue la separación de los levitas; con Jeroboam, fue la separación de las doce tribus en dos tribus del sur y diez tribus del norte.

Simbolul acelei relații dintre biserică și stat este numit de Ioan în cartea Apocalipsei „icoana fiarei”. Vițelii de aur ai lui Aaron și ai lui Ieroboam au fost icoane ale unei fiare, iar fiara a cărei icoane erau este Babilonul, căci prima împărăție a profeției biblice este reprezentată printr-un cap de „aur” în capitolul doi din Daniel. Icoana fiarei reprezintă două teste, căci încercarea este adusă mai întâi asupra fiarei care se ridică din pământ — Statele Unite, apoi, în capitolul treisprezece din Apocalipsa, Statele Unite constrâng lumea să ridice o icoană fiarei. Prima încercare este SUA, apoi lumea.

„Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să cinstească sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.” Testimonies, volumul 6, 18.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide calea, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

Răzvrătirea vițelului de aur este dublă și marchează două dintre primele nouă teste care conduc la al zecelea și ultimul test la primul Kadesh. Când răzvrătirile lui Aaron și ale lui Ieroboam sunt aduse împreună, „linie peste linie”, îl găsești pe Aaron, marele preot, reprezentând o biserică, și pe Ieroboam, împăratul lui Israel, reprezentând statul. Cele două linii împreună sunt un simbol al unei combinații dintre biserică și stat. Cele două altare ale lui Ieroboam au fost ridicate în Betel (însemnând biserică) și Dan (însemnând judecată), reprezentând împreună combinația dintre biserică și stat. Având aceste puncte stabilite, vom începe să identificăm cele zece teste.

Cele zece încercări sunt așezate în contextul odihnei de Sabat (Evrei 3–4). Ele încep cu întreită minune a manei și cu învățătura ei privitoare la Sabat și se încheie la a zecea încercare, prima Cades. Acea primă Cades este „ziua provocării în Scripturi”, iar Pavel așază răzvrătirea finală în contextul încercării Sabatului. Încercarea Alfa a fost Sabatul, așa cum este simbolizat prin mană, iar a zecea încercare și încercarea Omega la prima Cades a fost de asemenea odihna Sabatului. Alfa și Omega reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul.

De aceea (cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în vremea răzvrătirii, în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit, M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea M-am mâniat pe neamul acesta și am zis: «Ei rățesc totdeauna în inima lor și n-au cunoscut căile Mele.» Astfel am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea.»”)

Feriți-vă, fraților, ca nu cumva să se afle în vreunul dintre voi o inimă rea și necredincioasă, prin depărtare de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci am ajuns părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm neclintită până la sfârșit încrederea de la început;

În timp ce se zice: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în timpul răzvrătirii.” Căci unii, după ce au auzit, s-au răzvrătit; totuși, nu toți cei care ieșiseră din Egipt prin Moise. Dar de cine s-a măhnit El patruzeci de ani? Nu oare de cei ce păcătuiseră, ale căror trupuri au căzut în pustie? Și cui i-a jurat că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor care n-au crezut? Astfel vedem că n-au putut să intre din pricina necredinței.

Așadar, să ne temem ca nu cumva, în timp ce rămâne pentru noi făgăduința de a intra în odihna Lui, vreunul dintre voi să pară că a rămas în urmă. Căci și nouă ni s-a vestit Evanghelia, ca și lor; dar cuvântul auzit nu le-a fost de folos, deoarece nu a fost unit cu credința în cei ce l-au auzit.

Căci noi, care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a zis: „Am jurat în mânia Mea: dacă vor intra în odihna Mea!”, deși lucrările erau sfârșite încă de la întemeierea lumii. Fiindcă a zis undeva despre ziua a șaptea astfel: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.” Și iarăși, în locul acesta: „Dacă vor intra în odihna Mea!”

Văzând, deci, că rămâne ca unii să intre în ea, iar cei cărora li s-a vestit mai întâi n-au intrat din pricina necredinței, din nou hotărâște o anumită zi, zicând în David: Astăzi, după atât de multă vreme; după cum s-a spus: Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile.

Căci, dacă Isus le-ar fi dat odihnă, n-ar mai fi vorbit după aceea despre o altă zi.

Rămâne, dar, o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine a intrat în odihna Lui s-a odihnit și el de lucrările lui, așa cum Dumnezeu S-a odihnit de ale Sale. Să ne silim, dar, să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă urmând aceeași pildă de necredință. Evrei 3:8–4:11.

La „ziua provocării”, mesajul lui Iosua și al lui Caleb a fost respins. Pasajul se întemeiază pe o categorie de oameni care nu vor intra, din pricina necredinței față de un mesaj pe care l-au auzit. Mesajul este reprezentat prin „odihnă”.

„Cei care nu sunt dispuși să-I aducă Domnului o slujire credincioasă, stăruitoare și plină de iubire nu vor găsi odihnă spirituală nici în viața aceasta, nici în viața viitoare. «Rămâne deci o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.... Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după aceeași pildă de necredință.» Odihna despre care se vorbește aici este odihna harului, dobândită prin urmarea prescripției. «Lucrați cu stăruință.»” Pacific Union Recorder, 7 noiembrie 1901.

„Odihna” este un mesaj reprezentat prin mesajul lui Iosua și Caleb. Pavel folosește adevărurile asociate cu Sabatul zilei a șaptea ca simbol al mesajului „odihnei”, care a fost respins de cei ce erau sortiți să moară în pustie.

Expresia „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui” este aceeași cu accentul pus în cartea Apocalipsei asupra oricărui om care aude glasul Duhului, adică a auzi mesajul Duhului, care este mesajul ploii târzii, care este mesajul „odihnei”. La Cades, acel glas s-a auzit, iar răzvrățiții au ales un nou conducător ca să-i întoarcă în Egipt. Istoria acestei provocări este abordată în Psalmul 95 și de către Pavel în Evrei. Istoria identifică eșecul Israelului antic la a zecea lor probă. Testul alfa al celor zece teste a început cu întreita minune a manei, reprezentând mesajele celor trei îngeri, Legea lui Dumnezeu, odihna Sabatului, Pâinea Cerului, ascultarea și judecata — iar ultimul dintre cele zece teste a fost testul „odihnei”. „Odihna” harului, așa cum afirmă Sora White, este simbolul ploii târzii. Cades este un simbol al testului de a accepta sau a respinge mesajul ploii târzii care este prezentat „linie peste linie”.

Rând peste rând, „odihna” este revărsarea Duhului Sfânt, reprezentată ca ploaia târzie. „Odihna” este, de asemenea, Sabatul zilei a șaptea, chiar sigiliul care este pus asupra celor credincioși în perioada ploii târzii. „Odihna” este harul care reprezintă puterea împărtășită celor o sută patruzeci și patru de mii atunci când păcatele lor sunt șterse pentru totdeauna. Harul acesta nu este numai puterea împărtășită, reprezentând sfințirea, ci este și harul care oferă îndreptățirea atunci când sângele lui Hristos este folosit pentru a îndepărta păcatele sufletului pocăit. „Odihna” harului este solia neprihănirii lui Hristos, o neprihănire care oferă harul (puterea) de a trăi fără a păcătui și harul care transformă un Laodicean într-un Filadelfian. Odată transformat prin harul îndreptățirii, fostul Laodicean, ca Filadelfian, prin puterea harului, umblă pe calea sfințită care duce la proslăvire. „Odihna” este solia celui de-al treilea înger, așa cum este reprezentată ca „îndreptățire prin credință în adevăr”. Fiind astfel, Cades a arătat spre 1888.

Primul Cades identifică mesajul „odihnei”, care este mesajul „evangheliei”. Evanghelia veșnică este „lucrarea lui Hristos în introducerea unui proces de încercare întreit, care dezvoltă și apoi manifestă două clase de închinători”. Mesajul evangheliei veșnice a „odihnei” la primul Cades reprezintă întreitul mesaj al evangheliei veșnice, care este guvernat de întreita lucrare a Duhului Sfânt, care dovedește vinovăția cu privire la păcat, neprihănire și judecată. Acești trei pași sunt exact aceiași trei pași ai încercării din testul manei!

Cele zece încercări încep cu un proces de încercare întreit, subliniind Legea lui Dumnezeu, Sabatul și responsabilitatea omenirii de a mânca și a mistui solia lui Dumnezeu. Prima dintre cele zece încercări a fost întreită, după cum și a zecea a fost. Prima încercare folosește mana ca simbol al Pâinii Cerului, înălțând Sabatul zilei a șaptea. Ultima încercare folosește „odihna” ca simbol al procesului final de încercare al ploii târzii, care culminează în legea duminicală, unde aceia care reprezintă Pâinea Cerului sunt înălțați ca un steag al Sabatului.

Începutul celor zece încercări, asemenea sfârșitului celor zece încercări, pune accent pe Sabat și pe solia Evangheliei asociată cu Sabatul, care este Evanghelia veșnică a celui de-al treilea înger. Primul Cades este omega celor zece încercări, astfel încât alfa celor zece încercări trebuie să posede aceleași caracteristici. Cades a reprezentat anul 1863, când Domnul dorise să-Și încheie lucrarea și să-Și ducă poporul acasă, dar intrarea în Țara Făgăduită a fost amânată.

„Citind următoarele pasaje din Scriptură, vom vedea cum privea Dumnezeu pe Israelul din vechime:

„Căci Domnul Și-a ales pe Iacov pentru Sine, pe Israel ca comoara Sa deosebită.” Psalmul 135:4.

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău, iar Domnul te-a ales ca să-I fii un popor deosebit, mai presus de toate neamurile care sunt pe fața pământului.” Deuteronomul 14:2.

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să-I fii un popor deosebit al Său, mai presus de toate popoarele care sunt pe fața pământului. Nu pentru că întreceai la număr pe toate celelalte popoare Și-a pus Domnul dragostea peste voi și v-a ales, căci voi erați cei mai puțini dintre toate popoarele.” Deuteronomul 7:6, 7.

„Căci prin ce se va cunoaște aici că eu și poporul Tău am aflat har înaintea Ta? Oare nu prin faptul că Tu mergi cu noi? Astfel vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele care sunt pe fața pământului.” Exodul 33:16.

„Cât de des s-a răzvrătit Israelul din vechime și cât de adesea au venit asupra lui judecăți, și mii au fost uciși, pentru că n-au vrut să ia seama la poruncile lui Dumnezeu, care îi alesese! Israelul lui Dumnezeu în aceste zile de pe urmă se află în primejdie necontenită de a se amesteca cu lumea și de a pierde toate semnele că este poporul ales al lui Dumnezeu. Citiți din nou Tit 2:13–15. Aici suntem aduși până în zilele de pe urmă, când Dumnezeu Își curățește pentru Sine un popor deosebit. Să-L provocăm noi oare cum a făcut Israelul din vechime? Să aducem noi mânia Sa asupra noastră prin faptul că ne depărtăm de El, ne amestecăm cu lumea și urmăm urâciunile neamurilor din jurul nostru?” Testimonies, volumul 1, 282, 283.

Sora White întreabă: „Să-L provocăm noi, așa cum a făcut Israelul din vechime?” Îl provocăm prin amestecarea cu lumea, simbolizată de Egipt, chiar locul în care răzvrățiții de la Cades au căutat un conducător care să-i ducă înapoi. În 1863, dorința de a se întoarce în Egipt și alegerea unui nou conducător sunt reprezentate prin inspirație ca dorința de a fi asociați cu lumea.

Fragmentul pe care îl analizăm acum a fost precedat de comentariul sorei White despre faptul că Israelul din vechime nu a intrat în odihnă. În contextul răzvrătirii lor neîncetate, ea a prezentat versetele care arată cum dorea Dumnezeu să Se raporteze la mireasa Sa, însă mireasa Sa a refuzat. Următorul pasaj introduce ceea ce tocmai am citit.

În pasajul pe care îl consemnează, „Dumnezeu cerea ca poporul Său să se încreadă numai în El. El nu dorea ca ei să primească ajutor de la aceia care nu-I slujeau.” În 1863, adventismul millerit laodicean a încheiat o alianță cu guvernul Statelor Unite pentru a-i sprijini în eforturile lor de a împiedica recrutarea tinerilor lor în cel mai nimicitor război din istoria Americii.

„Aici citim avertismentele pe care Dumnezeu le-a dat vechiului Israel. Nu a fost buna Sa plăcere ca ei să rățăcească atât de mult timp prin pustie; El i-ar fi adus îndată în Țara Făgăduită dacă s-ar fi supus și ar fi iubit să fie călăuziți de El; dar, pentru că atât de adesea L-au întristat în pustiu, El a jurat în mânia Sa că nu vor intra în odihna Sa, afară de doi care L-au urmat pe deplin. Dumnezeu a cerut poporului Său să se încreadă numai în El. El nu dorea ca ei să primească ajutor de la aceia care nu-I slujeau.”

„Vă rog să citiți Ezra 4:1–5: «Când vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin au auzit că fiii robiei zidesc Templul Domnului Dumnezeului lui Israel, au venit la Zorobabel și la capii caselor părintești și le-au zis: ‘Lăsați-ne să zidim împreună cu voi; căci și noi căutăm pe Dumnezeul vostru, ca și voi, și Îi aducem jertfe din zilele lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici.’ Dar Zorobabel, Iosua și ceilalți capi ai caselor părintești ale lui Israel le-au răspuns: ‘Nu se cuvine ca voi și noi să zidim împreună o Casă Dumnezeului nostru; ci noi singuri o vom zidi Domnului Dumnezeului lui Israel, așa cum ne-a poruncit împăratul Cyrus, împăratul Persiei.’ Atunci poporul țării a slăbit mâinile poporului lui Iuda și l-a tulburat în lucrarea zidiri, și a tocmisit sfetnici împotriva lui, ca să-i zădărnicească planul.»”

„Ezra 8:21–23: «Apoi am vestit acolo, la râul Ahava, un post, ca să ne smerim înaintea Dumnezeului nostru, ca să-I cerem o cale dreaptă pentru noi, pentru copiii noștri și pentru toate averile noastre. Căci îmi era rușine să cer de la împărat o ceată de ostași și călăreți care să ne ajute împotriva vrăjmașului pe drum; fiindcă vorbisem împăratului, zicând: Mâna Dumnezeului nostru este spre bine peste toți cei ce-L caută; dar puterea și mânia Lui sunt împotriva tuturor celor ce-L părăsesc. Astfel, am postit și L-am rugat pe Dumnezeul nostru pentru aceasta, și El S-a lăsat înduplecat de noi.»”

“Profetul și acești părinți nu i-au socotit pe locuitorii țării drept închinători ai adevăratului Dumnezeu și, deși aceștia mărturiseau prietenie și doreau să-i ajute, ei n-au îndrăznit să se unească cu ei în nimic din ceea ce privea închinarea adusă Lui. Când urcau la Ierusalim ca să zidească templul lui Dumnezeu și să restaureze închinarea Sa, ei nu cereau ajutor de la împărat pentru a-i sprijini pe drum, ci, prin post și rugăciune, căutau ajutor la Domnul. Ei credeau că Dumnezeu Își va apăra și va face să prospere slujitorii în strădaniile lor de a-I sluji. Creatorul

tuturor lucrurilor nu are nevoie de ajutorul vrăjmașilor Săi pentru a-Și întemeia închinarea. El nu cere jertfa răutății și nu primește darurile acelor care au alți dumnezei înaintea Domnului.”

„Adesea auzim remarcă: «Sunteți prea exclusiviști.» Ca popor, am face orice sacrificiu pentru a salva suflete sau pentru a le conduce la adevăr. Dar să ne unim cu ei, să iubim lucrurile pe care le iubesc ei și să avem prietenie cu lumea, nu îndrăznim, căci atunci am fi în vrăjmășie cu Dumnezeu.” Testimonies, volumul 1, 281, 282.

Sora White, în legătură cu comentariul ei asupra răzvrătirii de la Cades, afirmă: „Creatorul tuturor lucrurilor nu are nevoie de ajutorul vrăjmașilor Săi pentru a-Și statornici închinarea. El nu cere jertfa răutății și nici nu primește darurile celor care au alți dumnezei înaintea Domnului.” În 1863, mișcarea adventismului millerit laodicean a devenit o biserică și a încheiat o alianță cu puterea care avea să impună închinarea de duminică asupra națiunii și apoi asupra lumii.

În articolul următor, vom continua analiza noastră asupra liniilor profetice care conduc la anul 1863, care este piatra de încheiere a perioadei profetice 1844–1863.

Ceea ce a fost este ceea ce va fi, și ceea ce s-a făcut este ceea ce se va face; și nu este nimic nou sub soare. Este vreun lucru despre care s-ar putea spune: Iată, acesta este nou? El a fost deja în vremurile de demult, care au fost înaintea noastră. Știu că orice face Dumnezeu va fi pentru totdeauna: nimic nu poate fi adăugat la aceasta și nimic nu poate fi luat din ea; și Dumnezeu face astfel, pentru ca oamenii să se teamă înaintea Lui. Ceea ce a fost este acum; și ceea ce va fi a fost deja; și Dumnezeu cere înapoi ceea ce a trecut. Eclesiastul 1:9, 10; 3:14, 15.